

I.

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.21.679/2007/13.

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Biczó Zsuzsa ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, dr. Szabó Ildikó ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, a személyesen eljáró III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű, IV.rendű alperes neve (IV. rendű alperes címe) IV. rendű, V. rendű alperes neve (V. rendű alperes címe) V. rendű, VI. rendű alperes neve (VI.rendű alperes címe) VI. rendű alperesek ellen, szerzői jogsértés megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. szeptember 28. napján meghozott, 8.P.633.091/2004/64. számú ítélete ellen az I-II. rendű alperesek részéről 65. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és a II. rendű alperest terhelő felhasználási díj összegét 280.000 (kettőszáznyolcvanezer) forintra és járulékaira leszállítja. A nem vagyoni kártérítés megfizetésére az I. és II. rendű alpereseket egyetemlegesen kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya és az I. és II. rendű alpereseknek járó perköltség tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek 48.000 (negyvennyolcezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 176.000 (százhetvenhatezer) forint kereseti, fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetéket. Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen 36.000 (harminchatezer) forint, a II. rendű alperest pedig, hogy további 33.600 (harmincháromezer-hatszáz) forint kereseti és fellebbezési illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes pontosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az I-II. rendű alperesek azzal, hogy nem tüntették fel a nevét a 2002-es kiadványban, valamint felhasználták könyve sajátos szerkezetét, szerzői jogsértést követek el. Nem vagyoni kártérítésként 700.000 Ft, a titkárnoi kézikönyv kiadásának elmaradásáért 400.000 Ft, művének átdolgozása, csorbítása miatt további 500.000 Ft, felhasználásáért 600.000 Ft, míg a szerkesztési elv felhasználásáért 100.000 Ft, valamint ezen összegek utáni kamat egyetemleges megfizetésére,

nyilvános elégtételadásra is kérte kötelezni az alpereseket.

III-IV. rendű alperesekkel szemben az ítéleti megállapítás túsere iránt terjesztett elő igényt.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték arra hivatkozással, hogy a szerzői jogvédelem alatt álló művet nem használták fel, ezen túl a könyv iránt érdeklődés sem volt, a ... kiadása veszteséges lett.

A II. rendű alperes viszontkeresetet is előterjesztett és annak megállapítását kérte, hogy az 1994. évi „...” című kiadványban a felperes alkotó módon nem vett részt.

A bizonyítási eljárás lefolytatását követően az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy ... I. rendű alperes és a ... II. rendű alperes megsértette felperes neveszemélyhez fűződő szerzői jogait akkor, amikor a ... részéről 2002-ben megjelentetett „...” gyakorlati kézikönyv titkárnők, ügyfélszolgálati és önkormányzati munkatársak, szakasszisztensek részére címmel megjelentetett könyvben nem tüntette fel azt, hogy ebben a kiadványban ... „... kézikönyve” című könyvből - 301 oldal terjedelemben viszonyítva - kb. 245 oldalt átvett szöveges és ábrás részekből anélkül, hogy ahhoz a szerző hozzájárulását kérte volna, a szerző nevét feltüntette volna.

Emellett jogsértő módon ... „... kézikönyve” című 1994-ben a ... Kiadónál megjelent kiadványának sajátos szerkezetét is felhasználták az alperesek a 2002-ben megjelentetett „...” című mű összeállításánál.

A bíróság a III., IV., V. és VI. rendű alperest mindennek a megállapításnak a túsere kötelezte. Az I-II. rendű alperest egyetemlegesen arra kötelezte, hogy a jogsértő ítéleti megállapítást 15 napon belül a Magyar Nemzet és a Népszabadság című napilapokban tegyék közzé saját költségükön egy ízben, valamint nem vagyoni kártérítés címén fizessenek meg felperesnek 300.000 Ft-ot, ennek 2002. november 1. napjától járó törvényes kamatát. A II. rendű alperest arra is kötelezte, hogy a felhasználás ellenében járó díj címén 325.000 Ft-ot és ezen összeg után 2002. szeptember 2. napjától járó törvényes kamatot fizessen meg a felperesnek. Az ezt meghaladó kereseti kérelmet és a II. rendű alperes viszontkeresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. rendű alperesnek 65.000, míg a II. rendű alperesnek további 83.550 Ft perköltséget.

Az I-II. rendű alperest együttesen 94.920 Ft, a felperest pedig 40.680 Ft le nem rótt eljárási illeték megfizetésére kötelezte a Magyar Állam javára.

Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a felperesi kereset elbírálására a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény rendelkezései az irányadók, figyelemmel arra, hogy a felperes szerinti jogsértő kiadás 2002-ben történt. Azt kellett elsősorban vizsgálni, hogy az 1994-ben megjelent mű szerzője a felperes-e, vagy más személy, tekintettel arra, hogy a felperes a 2002-es kiadvány megjelentetése, annak tartalma, illetve nevének elhagyása miatt indította a peres eljárást. A ... Kiadó a szerzőkkel, a kézirat mellékletének elkészítőivel az 1969. évi III. törvény, illetve annak végrehajtására kiadott 1/1970. (VIII. 20.) MM rendeletben foglaltak alapján kötött megállapodásokat. A szerződésben foglaltak teljesültek és a kiadványban a szerződést kötő személyek a megállapodás szerinti minőségükben vannak feltüntetve.

Az alperesek a bizonyítási eljárás során azt kívánták igazolni, hogy az 1994-ben megjelent könyv szerzője nem a felperes volt, azonban ez nem vezetett eredményre, mert ... és ... tanúk a történetekre pontosan már emlékeztek vissza és III. rendű alperes neve tanúvallomása sem volt értékelhető. Ebből arra következtetett az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű alperes viszontkeresete teljes egészében megalapozatlan, mert a felperes és az I. rendű alperes előadása, valamint a tanúk vallomása alapján nem lehetett arra a következtetésre jutni, hogy nem a felperes az 1994-ben megjelent könyv szerzője.

A 2002-es kiadványban történő felhasználás körében az a kérdés merült fel, hogy az

alperesek sértették-e a mű épségét, átvették-e az 1994-es kiadvány tartalmát, szövegrészeit megváltoztatták-e, illetve felhasználták-e sajátos szerkezeti elveit.

A Szerzői Jogi Szakértői Testület véleményének alapulvételével megállapította, hogy a 2002-es kiadvány teljes egészében átvette az 1994-es kiadvány első fejezetét, illetve a második fejezetének két részét.

A felperesi mű részeit a saját szövegébe ágyazta be, építette be az alperesi kiadvány, így a 2002-es kiadvány 16 részéből 6 rész szövege teljes egészében, vagy túlnyomó részében a felperesi kiadvány szövegével azonos.

Erre, valamint a szerzői jogi törvény 16. §-ában foglaltakra tekintettel a felperes előzetes hozzájárulására lett volna szükség a szöveg átvételéhez, azonban ez nem történt meg, ezért az elsőfokú bíróság az Szjt. 94. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a jogsértést megállapította.

Ezen túl a szerzői jogi törvény 12. § (1) bekezdésére hivatkozással a felperes névfeltüntetéshez fűződő jogának megsértését is megállapította, továbbá a kiadvány sajátos szerkezetének jogsértő felhasználását is.

A nem vagyoni kártérítési igény tekintetében a szerzői jogi törvény 94. § (2) bekezdése, valamint a Ptk. 339. § (1) bekezdése és a 355. § (1) bekezdésére utalással kiemelte, hogy hátrány éri azt a személyt, akinek a neve nincs feltüntetve az általa megalkotott műben. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes, aki különböző szakmai cikkek szerzője, illetve a TIT Szabadegyetem titkárnő képző tanfolyamának vezető tanára alappal várhatta el, hogy a 2002-es kiadványban neve feltüntetésre kerüljön. Az pedig köztudomású, hogy a szerző és a mű összekapcsolódik az olvasók előtt, így hátrányos, ha egy későbbi kiadványban már nem találkoznak a nevével és jogsértő az is, hogy az átemelt szövegek részben megváltoztatásra kerülnek.

Ennek megfelelően a jogsérelem reparációjaként az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegét 300.000 Ft-ban állapította meg.

Ugyanakkor az átdolgozás, csonkítás címén előterjesztett 500.000 Ft-os kártérítési igényt nem találta megalapozottnak utalva a szerzői jogi törvény 13. §-ára is, valamint a Szerzői Jogi Szakértői Testület megállapításaira, melyet az elsőfokú bíróság döntése alapjául elfogadott és megállapította, hogy a szerző becsületére és hírnevére nem volt sérelmes a 2002-ben megjelent könyv tartalma.

A szerzői jogi törvény 94. § (2) bekezdése alapján vizsgálta a piacrontás címén előterjesztett 400.000 Ft-os kártérítési igényt. Kifejtette, hogy a felperes nem bizonyította más kiadókkal folytatott tárgyalásait, egyeztetéseit, holott a Pp. 164. § (2) bekezdése alapján a bizonyítási teher e körben őt terhelte volna.

A felhasználás tényét a Szerzői Jogi Szakértői Testület véleménye is megerősítette, így az Szjt. 16. § (4) bekezdése szerint - mely kimondja, hogy a mű felhasználására adott engedély fejében a szerzőt díjazás illeti meg, amelynek a felhasználáshoz kapcsolódó bevétellel kell arányban állnia - a felperest is megilleti a díj.

Az elsőfokú bíróság a kiadói gyakorlatban irányadó, az eladási ár 8-10 %-ában alkalmazott szerzői díjat vette alapul, így a 4500 Ft-os átlag könyvátat szorozta az 500 példányszámmal és annak 10%-ában határozta meg a felperest megillető felhasználás ellenében járó díjat továbbá az 1994-es kiadvány sajátos szerkesztési módjának felhasználása ellenében 100.000 Ft szerzői díjat állapított meg.

Az 500 darabon túl a felperes utánnomásra és CD lemezen történő megjelentésre is hivatkozott, azonban ezt nem bizonyította, ezért az ezen címén előterjesztett 400.000 Ft-os

kártérítési igényét bizonyítottság hiányában az elsőfokú bíróság elutasította.

A kamatigényről a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján döntött azzal, hogy a felperes által megjelölt időponttól állapította meg a késedelmi kamatot, így a nem vagyoni kártérítés után 2002. november 1-jétől, míg a többi marasztalási összeg után 2002. szeptember 1-jétől, a kézirat nyomdába adásának időpontjától.

A nyilvános elégtételadás vonatkozásában az Szjt. 94. § (1) bekezdésének c) pontja alapján kifejtette, hogy a felperes által megjelölt szakmai lap nem ismert, nem tudott, hogy milyen gyakorisággal jelenik meg, ezért az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által megjelölt két napilapban való közzététel elegendő a nyilvános elégtételadás helyéül.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, míg a felperes csatlakozó fellebbezést és ellenkérelmet nyújtott be.

Az alperesek fellebbezésükben elsődlegesen a kereset elutasítását, a viszontkereseti kérelemnek való helyt adást, másodlagosan a felhasználói díj módosítását, a nem vagyoni kártérítés mértékének mérséklését, a nyilvános elégtételre, valamint a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés megváltoztatását kérték.

Kifejtették, hogy tévesen került értékelésre a ... Kft vezetőjének tanúvallomása és nem derült ki az sem, hogy ...et milyen személyes indokok vezették a felperes szerzőségének feltüntetésére az 1994-es kiadvány esetében.

Csatolták a 2002-es kiadvány könyvelési, analitikus nyilvántartási adózási és mérlegbeszámoló adatait. Azt senki nem vitatta, hogy ... és a II. rendű alperes között létrejött a szerződés.

Álláspontjuk szerint a könyvet a felperes helyett ... készítette fel, a felperes alkotó módon abban nem vett részt, így nem is tekinthető „...” szerzőjének.

Vitatták a felhasználói díj összegét, mivel a könyvek átlagos eladási bruttó ára 3250 Ft volt, amelyre igazolásként kimutatást csatoltak. Ezen túl hivatkoztak arra is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a II. rendű alperes által kiadott könyvnek IV. rendű alperes neve, továbbá az I. rendű alperes is szerzője volt, ezért a felperest csak arányos díjazás illethetné meg.

Megítélésük szerint a mű szerkezeti átvétele miatti 100.000 Ft-ra történő kötelezés kétszeres díjazást jelent és nem áll fenn az egyetemleges kötelezettség sem, mert a kft felelőssége esetén a tulajdonos, illetve az ügyvezető felelősségére a társasági törvény speciális szabályait kell alkalmazni.

Az alperesek szerint a felperes semmivel nem bizonyította a nem vagyoni kártérítés iránti igénye jogalapját, azt, hogy hátrány érte. Sérelmezték a nyilvános elégtételre való kötelezést is, mert a kiadvány iránt teljes körű volt az érdektelenség, ezért indokolatlan két országos napilapban a jogsértés közzététele. Vitatták a perköltségre vonatkozó rendelkezést is.

A felperes csatlakozó fellebbezésében a felhasználói díj összegét 1.060.000 Ft-ra, a nem vagyoni kártérítést 1.100.000 Ft-ra kérte felemelni, és a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását is igényelte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a jogsértés ellentételezésének megállapítása során az „összegszerű megállapítás módját részesedésszerű, és a kiadó vállalkozási kockázatot utólagosan megosztó alapon” alakította ki, ráadásul olyan adatokat vett figyelembe, amelyek valótlanok, hitelt érdemlően nincsenek alátámasztva.

Előadta, hogy a jogosulatlan, a jogsértő felhasználás esetén „nincs önkéntes és akarategységen alapuló kockázatközösség”, ezért a tapasztalat, a szaktudás, az idő, a szellemi energia ellentételezésére az elsőfokú bíróság által megállapított összeg nem elegendő. Ezen kívül sérelmezte a díj megállapítási módját és kiinduló adatait is.

Megítélése szerint ... könyvvizsgáló irata szakértői bizonyítékként nem értékelhető, hiteles könyvvizsgálói jelentésnek nem tekinthető.

Mindezekre tekintettel kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a felperes szerzői mivoltának a kiadványon történő fel nem tüntetése miatt 700.000 Ft-os kártérítés, valamint a szerzői jogi védelem alá eső szöveg és ábraanyag, a tematikai összetétel felperes hozzájárulása nélküli közrebocsátása és a többszörözésére vonatkozó jogsértés miatt kártérítés címén együttesen további 400.000 Ft megfizetését és nem vagyoni kártérítésként pedig 1.100.000 Ft megítélését.

Az alperesek ellenkérelmükben a csatlakozó fellebbezés elutasítását kérték, vitatták a felperes által megjelölt kártérítési összeget és előadták, hogy alaptalanul hivatkozik a felperes az utánnomásra és a CD-n történő megjelentetésre, a kiadói szerződésekre is.

A felperes észrevételeiben kifejtette, hogy az I. rendű alperes a 2002-es kiadvány szerzőjének a kiadót, ...et és IV. rendű alperes neve tüntette fel, semmibe véve szerzői jogait. Az I. rendű alperes, aki a ... szerkesztőjeként foglalkozott a könyvvel, saját aláírásával több ízben tanúsította a tényleges szerzőségét és a mű irodalomjegyzéke is idézi. Erre tekintettel az alperesi állítások minden alapot nélkülöznek, amit a könyv anyaga, az alperesi tanúvallomások, dokumentumok is igazolnak. Az 1994-es könyv anyagában szerepelnek családi és baráti vonatkozású adatai is, az 1986-ban tartott előadásán ismertetett „... tízparancsolata”, illetve annak ötlete. Ezen felül az 1994-es könyvnek a végleges, eredeti kézírata a birtokában van. Elemezte ... tanú vallomását, illetve annak ellentmondásait is.

Kitért arra, hogy az egykori ... Kiadó és a felperes által kötött szerződés továbbá „... ” megjelenéséig eltelt idő közötti események és dokumentumok igazolják, hogy ...nek nem is lett volna ideje a könyvet megírni, s mint pszichológus sohasem írt ügyviteli, iratkezelési témájú könyvet. Ezt követően ellenkérelmében ismertette az 1994-től keletkezett dokumentumokat kérelme alátámasztásául.

Az alperesek fellebbezése részben alapos, a felperes csatlakozó fellebbezése megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a széleskörűen lefolytatott bizonyítási eljárás során rendelkezésére álló adatokból levont jogi következtetésével és arra alapított döntésével csak részben értett egyet.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál alkalmazandó és irányadó jogszabályokat, állásfoglalásokat, alkotmánybírósági határozatokat pontosan és részletesen ismertette, ezért a másodfokú bíróság csak visszautal azokra.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság azt emeli ki, hogy a jogalap körében az elsőfokú bíróság álláspontja teljesen helytálló, a bizonyítékokat, tanúvallomásokat megfelelően értékelte, amikor a felperes szerzőségét, illetve azt állapította meg, hogy a 1994. évben „... ” című könyv szerzője, mert alapvető személyhez fűződő jog, hogy a szerzőt e minőségében a mű bármilyen felhasználása esetén feltüntessék, ami azt jelenti, hogy a szerző nevét szabad felhasználás át- vagy feldolgozás esetén is meg kell jelölni (Szjt. 12. §).

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint teljesen életszerűtlen, hogy néhai ... ellenérték, szerzői

jogdíjfizetés nélkül, ingyenesen vállalkozott volna a könyv megírására, ezen túl a könyv megjelenését követően nem vitatta a felperes által megjelentetteket, a felperes szerzői mivoltát, a tanúk pedig közvetlen érdemi információval e vonatkozásban nem rendelkeztek.

A felperes szerzői jog iránti igényét támasztja alá a felperes 1994. január 27-én kötött kiadói szerződése is, mely szerint a ... Kft a felperessel, mint szerzővel állapodott meg az ... kézírata, míg ... és az I. rendű alperes a melléklet elkészítésére vállalkozott.

Ezen megállapodások alapján került sor a díjak kifizetésre is. A megállapodásban foglaltakat a II. rendű alperes hitelt érdemlő bizonyítékkal nem tudta cáfolni.

Mindezen adatokból egyértelműen arra lehetett következtetni, hogy a II. rendű alperes viszontkeresetében foglaltak nem helytállóak és az 1994. évi kiadvány a felperes szerzői műve.

Abban a körben is helytálló az elsőfokú bíróság következtése, hogy a 2002. évben megjelent „...” egyes fejezetei a felperes 1994. évi művéből kerültek átvételre, illetve szerkezetét úgy használta fel az I. és II. rendű alperes - figyelmen kívül hagyva az Szjt. 4. §-át és az Szjt. 16. § (1) bekezdését -, hogy ahhoz a felperes nem járult hozzá, sőt a műben szerzőként az Szjt. 12. § (1) bekezdése ellenére nem tüntették fel.

A szakvélemény megállapításai is azt támasztották alá, hogy a felperesi kiadvány részeit az alperesi műhöz felhasználták, ezen kívül az azonos szerkezet és felépítés miatt sem tekinthető a 2004. évi könyv teljes egészében egyéni, eredeti alkotásnak.

A kiemeltre tekintettel tehát egyértelműen megállapítható az I.-II. rendű alperes szerző jogot sértő magatartása a felhasználás és névfeltüntetés tekintetében.

Az Szjt. 94. § (2) bekezdése, a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla is arra az álláspontra jutott, hogy a felperest hátrányosan érintette, hogy szerzői mivoltát nem tüntette fel különösen amiatt is, hogy az adott témakör szakértőjének tekinthető.

A felperes 1994. évi kiadványa, tanfolyamvezetése, titkárnőképző tanári mivolta alapján egy titkárnök számára készített gyakorlati kézikönyvben szerzősége feltüntetésének elmaradása a szakmai megítélését, elismertségét negatívan befolyásolja.

Különösen sérelmes az, ha szerzőségét annak ellenére nem tüntetik fel a kiadványban, hogy alapművéből változtatás nélkül több fejezet is átvételre került.

Mindezen körülmények indokolják az I-II. rendű alperesek nem vagyoni kártérítés fizetési kötelezettségét, amelynek összegével a megjelenéskori értékviszonyokra, a jogsértés súlyára tekintettel a Fővárosi Ítéltábla is egyetértett.

A Ptk. 344. § (1) bekezdése szerint, mint közös károkozók felelősségét egyetemleges fizetési kötelezettségüket állapította meg, mert a „...” kiadványnak az I. rendű alperes a szerkesztője, míg a II. rendű alperes a kiadója volt. Tehát nem a gazdasági társaságban betöltött tisztség, hanem a kézikönyv elkészítésében, megjelentetésében való közreműködés az I.-II. rendű alperesi egyetemlegesség alapja.

Az Szjt. 10. § (1) bekezdése alapján a szerző határoz arról, hogy műve nyilvánosságra hozható-e.

A 16. § (1) bekezdése szerint pedig a szerzői jogi védelem alapján a szerzőnek kizárólagos joga van a mű egészének vagy valamely azonosítható részének anyagi formában és nem anyagi formában történő bármilyen felhasználására és minden egyes felhasználás engedélyezésére.

Az átdolgozás és a feldolgozás szerzői jogi természetét tekintve felhasználásnak minősül, ezért a felhasználásáért megfelelő díjazás jár, jogosulatlan, engedély nélküli felhasználás esetén is.

Ez minimálisan a ki nem fizetett szerzői díjat jelent, ami függ az árviszonyoktól, a fogyasztói szokásoktól is, azonban a szerzői jogban nemzetközi követelménnyé vált az ún. 10 százalékos elv, vagyis az a szabály, hogy a felhasználók a mű hasznosítása révén szerzett összes bevétel

kb. 1/10 részéről kötelesek lemondani a szerzők és egyéb jogosultak javára.

Az elsőfokú bíróság a kiadott 500 példány és a 4500 Ft-os átlag könyvár alapulvételével 225000 Ft-ban határozta meg a felperesnek járó felhasználási díjat.

A „...” című kiadvány szerkesztője az I. rendű alperes volt.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a könyvkiadásban szerkesztőként való közreműködést is figyelembe kell venni, a szerkesztői minőség olyan külön tevékenység, amelyet értékelni kell a felhasználói díj meghatározásakor.

A másodfokú bíróság ezen túl tekintettel volt arra is, hogy a könyvnek több szerzője is volt, nem kizárólag csak a felperes. Az 1994-es kiadványból 245 oldal került átvételre, azonban az egyéb fejezetek szerzője nem a felperes volt, ezért a teljes szerzői jogdíj összege sem illeti meg. A Fővárosi Ítéltábla ezért a szerzői közreműködés aránya alapján az 500 példány, a 4500 Ft-os átlagár figyelembevételével mellett 8%-ban, 180.000 Ft-ban állapította meg a II. rendű alperest terhelő felhasználási díj összegét, a 100.000 Ft sajátos szerkesztési mód után járó díj változatlanul hagyása mellett, amelynek megfizetésére való kötelezést a másodfokú bíróság azért találta indokoltnak, mert az I. rendű alperes igazolt módon a felperes korábbi szerkesztési elvét vette át és használta fel jogosulatlanul.

A felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére a kiadvány utánnomását, a CD-n való megjelentetést nem igazolta, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla nem tudta értékelni.

Ugyanígy nem tudta figyelembe venni az I-II. rendű alperesek selejtezésre történő hivatkozását, mert az okirat a perindítás után két évvel keletkezett, és hitelessége sem igazolt.

Egyebekben a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, sem a fellebbezés, sem a csatlakozó fellebbezés nem tartalmaz olyan hivatkozásokat, okirati vagy egyéb bizonyítékokat, ami indokolná az elsőfokú bíróság érdemi határozatának további megváltoztatását, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint a fentieknek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét a felhasználási díj összegszerűsége tekintetében részben megváltoztatta, ezenfelül az ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján annak helyes indokaira visszautalva helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

, 2008. május 6.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő